

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 2/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 25 Cb 170/2002, v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1 Cob 159/2014 a jeho uznesením z 29. apríla 2014 a v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Obdo 12/2015 a jeho uznesením z 26. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), právo na účinný prostriedok

nápravy podľa čl. 13 dohovoru a základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 25 Cb 170/2002, v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) pod sp. zn. 1 Cob 159/2014 a jeho uznesením z 29. apríla 2014 a v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Obdo 12/2015 a jeho uznesením z 26. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), pretože postupmi v týchto konaniach a napadnutými rozhodnutiami nedošlo k prerušeniu konania, ktoré by umožnilo počkať na výsledok súvisiaceho konania, v ktorom sa podľa sťažovateľa ustáľuje otázka zákonného sudcu.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vedie spor o výmenu motora s predajcom automobilov. Najprv podala žalobný návrh (30. septembra 2002) obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorej bol sťažovateľ konateľom, a to na Okresnom súde Bratislava II proti spoločnosti AUTOTREND, spol. s r. o., na uloženie povinnosti vymeniť motor v záruke. Vec bola vedená pod sp. zn. 7 C 224/02. Predsedníčka okresného súdu 15. októbra 2002 súhlasila s prevodom veci do registra Cb, pretože ide o vzťah medzi podnikateľmi pri výkone podnikateľskej činnosti. Vec sa odvtedy vedie pod sp. zn. 25 Cb 170/2002 (ďalej aj „prvé konanie“). Uznesením č. k. 25 Cb 170/2002-76 z 23. apríla 2007 došlo k zmene účastníka konania na strane navrhovateľa z obchodnej spoločnosti na sťažovateľa. Okresný súd rozsudkom č. k. 25 Cb 170/2002-105 z 26. februára 2009 žalobu zamietol, pretože nebolo preukázané porušenie povinnosti odporcom. Sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal, kde namietal okrem vecných otázok aj nestrannosť sudcu a jeho nezákonnosť vzhľadom na skutočnosť, že ide o spotrebiteľský spor. Podľa jeho názoru spor nemal byť vedený ako obchodný a pôvodná sudkyňa nemala byť vymenená. Krajský súd uznesením č. k. 2 Cob 263/2010-141 z 15. marca 2011 rozsudok zrušil, pretože okresný súd nezaslal sťažovateľovi podanie protistrany k vyjadreniu. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu bolo podané dovolanie, v ktorom sťažovateľ namietal poplatkovú povinnosť, nestrannosť a nezákonnosť sudcu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 32/2011 z 30. júna 2011 dovolanie odmietol.

3. Sťažovateľ následne žaloval na okresnom súde Slovenskú republiku na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože mu podľa jeho názoru vznikla škoda tým, že rozhodoval nezákonný sudca (ďalej aj „druhé konanie“).

4. Sťažovateľ v pokračujúcom prvom konaní navrhol, aby bolo prerušené, pretože v druhom konaní sa rozhoduje aj o otázke zákonného sudcu. Okresný súd v prvom konaní uznesením č. k. 25 Cb 170/2002-214 z 29. apríla 2014 návrh na prerušenie konania zamietol, pretože otázky z druhého konania nemajú význam pre prebiehajúce konanie, a preto návrh na prerušenie nie je dôvodný. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením č. k. 1 Cob 159/2014-222 z 28. augusta 2014 uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd dovolanie napadnutým uznesením sp. zn. 1 Obdo 12/2015 z 26. novembra 2015 (v ktorom uviedol, že o zákonnosti sudcu nemôže rozhodnúť súd v druhom konaní) odmietol.

5. Sťažovateľ namieta v podstate konštantne ako v konaní pred všeobecnými súdmi, že v jeho veci rozhodoval nezákonný sudca, a z tohto dôvodu mali súdy v prvom konaní prerušiť konanie.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prístup k súdu a spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva sťažovateľky podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé prejednanie veci, ako i práva podľa čl. 13 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na účinný prostriedok nápravy a práva na posúdenie dodržania čl. 48 ods. 1 na zákonného sudcu v konaní Okresného súdu Bratislava II č.k. 25Cb/170/2002 konaním Okresného súdu Bratislava II v konaní č.k. 25Cb/170/2002, Krajského súdu v Bratislave konaním č.k. 1Cob/159/2014 a Najvyššieho súdu SR konaním č.k. 1Obdo/12/2015, porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Obdo/12/2015 z 26.11.2015 sa zrušuje.

3. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/159/2014-222 z 29.4.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi, primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000 EUR (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd Bratislava povinný sťažovateľovi zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 EUR s DPH ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Stanislava Jakubčíka...“

II.

7. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 12/2015 z 26. novembra 2015 vyplynulo:

«Dovolací súd sa... neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 239 O. s. p., ale (aj so zreteľom na obsah dovolania) sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v ust. § 237 O. s. p..

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na možnosť, že dovolateľovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Námietka odňatia možnosti konať pred súdom žalobcovi tým, že konanie nebolo prerušené do skončenia konania, v ktorom sa má posúdiť zákonnosť sudcu vo veci prejednávanej, je neopodstatnená. Ústava Slovenskej republiky upravuje v čl. 48 ods. 1 základné právo na zákonného sudcu. Podľa tohto článku nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Občiansky súdny poriadok - zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovuje, ktorý súd je vecne, miestne a funkčne príslušný na prerokovanie veci, čo je prvým predpokladom pre určenie zákonného sudcu, keďže označené základné právo sa výslovne spája s osobou sudcu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov priamo súvisí aj príslušnosť súdu o veci rozhodovať upravená Občianskym súdnym poriadkom, a tým aj osoba zákonného sudcu, za ktorého treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci tým súdom, ktorý je podľa zákona (O. s. p.) na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný. Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 11 ods. 1 upravuje, že konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorý je vecne a miestne príslušný; príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktoré tu sú v čase začatia konania, a trvá až do jeho skončenia. Pre určenie vecnej a miestnej príslušnosti sú až do skončenia konania teda rozhodné okolnosti, ktoré tu existujú (sú) v čase konania a trvajú až do jeho skončenia. Uvedené ustanovenie vyjadruje zásadu perpetuatio fori spočívajúcu v trvaní súdnej príslušnosti určenej až do skončenia konania bez ohľadu na neskoršie zmeny okolností, ktoré sú inak pre určenie príslušnosti rozhodné; výnimky z tejto zásady upravuje zákon. Pravidlá určenia osoby sudcu (prípadne senátu) sú obsiahnuté v osobitnom predpise - v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a následne v rozvrhoch jednotlivých súdov.

Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolani podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná

zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09).

O zákonnosti sudcu však nemožno rozhodovať návrhom podľa ust. § 7 ods. 1 O. s. p. samostatným návrhom v inom občianskoprávnom konaní, keďže možnosť preskúmať zákonnosť sudcu v určitom konaní je daná osobitným inštitútom upraveným v ust. § 14 a nasl. O. s. p. a preskúmava sa vždy priamo v konaní vo veci samej, ktorú namietaný sudca prejednáva. Túto úvahu ako odpoveď na odvolacie námietky už formuloval v napadnutom uznesení aj odvolací súd.

V súvislosti s tvrdeným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že pokiaľ dovolávateľ namieta, že súdy rozhodli bez úplných skutkových podkladov, prípadne že zistené skutočnosti nesprávne vyhodnotili alebo že dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a tieto po právnej stránke nesprávne posúdili, ide o námietky, ktoré ani v prípade, že by boli opodstatnené (dovolací súd sa ich dôvodnosťou nezaoberal) by nenasvedčovali o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 O. s. p. zakladajúcej prípustnosť ich dovolania podľa tohto ustanovenia. Osobitne k námietke dovolateľa, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (viď R 54/2012).

Z tvrdení dovolateľa ani z obsahu spisového materiálu dovolací súd nezistil, že by došlo postupom odvolacieho súdu k zásahu do procesných práv žalovaného, ktorého dôsledkom by bolo odňatie možnosti konať pred súdom. Postupom odvolacieho súdu nebola

odňatá žalovanému možnosť konať pred súdom a preto v danej veci nebola splnená podmienka prípustnosti podania dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.»

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

10. Skôr ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie, resp. k preskúmaniu prípadnej prítomnosti dôvodov opodstatňujúcich odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, dáva do pozornosti, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu o predmetnom dovolaní (23. septembra 2015) bol účinný a platný Občiansky súdny poriadok, ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradený novými procesnými kódexmi, konkrétne Civilným sporovým poriadkom, Civilným mimosporovým poriadkom a Správnym súdnym poriadkom. Ústavný súd tak musí vychádzať pri posudzovaní prijateľnosti sťažnosti aj z tejto skutočnosti a prihliadať na v rozhodujúcom čase účinnú a platnú legislatívu vzťahujúcu sa na vec sťažovateľa a rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

11. Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľa, podľa ktorej neprerušením konania došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a hlavne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože ak by okresný súd prerušil konanie, tak by sa mohla predmetná vec riadiť výsledkami druhého konania, kde sťažovateľ žaloval Slovenskú republiku za to, že v prvom, stále pokračujúcom konaní rozhodoval nezákonný sudca.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 dohovoru (právo na účinný prostriedok nápravy) má každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností

13. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 dohovoru smeruje proti konaniu vedenému Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 25 Cb 170/2002, proti konaniu vedenému Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1 Cob 159/2014 a jeho uzneseniu z 29. apríla 2014, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti uvedenému postupu (konaniu) okresného súdu bolo prípustné odvolanie, čo sťažovateľ aj využil a proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, pričom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sa plne prekrýva s napadnutým rozhodnutím krajského súdu, a preto nie je nutné sa osobitne zaoberať rozhodnutím krajského súdu, ako ani konaniami krajského súdu a okresného súdu. V časti sťažnosti voči krajskému súdu a okresnému súdu teda ústavný súd túto odmieta pre nedostatok svojej právomoci.

14. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd v prvom rade uvádza, že preferuje posúdenie konania ako celku, aj keď „strešná“ podoba ústavnej sťažnosti (II. ÚS 50/2015) umožňuje prieskum nielen meritórneho, ale aj súvisiacich konaní a vo výnimočných prípadoch umožňuje vstúpiť aj do otázok prerušenia konania (II. ÚS 18/2016). Môže sa tak stať napríklad v súvislosti s prejudiciálnym konaním na výklad práva Európskej únie alebo v prípade, ak by sa otázka prerušenia konania naozaj týkala nezvratnosti ústavne chránenej pozície sťažovateľa.

15. V uvedenej situácii sa však sťažovateľ nenachádza. Ústavný súd musí predovšetkým konštatovať, že druhé konanie, konanie o zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci proti Slovenskej republike, na výsledok ktorého sa malo prerušením predmetného konania čakať, sa podľa informácií z okresného súdu skončilo 27. apríla 2017 potvrdením zamietacieho prvostupňového rozhodnutia. Z tohto hľadiska už môže okresný súd, na ktorom ďalej pokračuje konanie v sťažovateľovej prvej veci, zohľadniť výsledok tohto konania, a v tomto zmysle sa vyčerpáva aj predmet ústavnej sťažnosti. Kasácia

rozhodnutí o neprerušení konania by už v nijakom prípade nemala vplyv na právnu pozíciu sťažovateľa.

16. Vo veci nemožno tiež prehliadnúť, že si sťažovateľ zvolil na presadenie svojho práva na zákonného sudcu veľmi netradičný spôsob druhej žaloby, ktorá zjavne nemohla mať nádej na úspech. Sťažovateľ však môže námietky zákonného sudcu uplatniť ešte štandardným spôsobom v meritórnom konaní, a to v odvolacom a dovolacom konaní.

17. Ústavný súd musí uviesť, že všeobecné súdy sa v jednotlivých rozhodnutiach naozaj len lakonicky vyjadrili k námietke zákonného sudcu. Ústavný súd však uvádza, že výmena zákonného sudcu rozhodnutím predsedníčky okresného súdu vzhľadom na nesprávny zápis do súdneho registra „C“ mala zrejme základ vo vtedajšom rozvrhu práce okresného súdu, ktorý je vzhľadom na jeho zákonné pozadie (§ 26 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov) akceptovateľným titulom na takýto úkon (súčasná vyhláška č. 543/2005 Z. z. takúto výmenu v § 152 ods. 9 priamo pozná). Z tohto dôvodu by sa malo uprednostniť už meritórne rozhodnutie vzhľadom na celkovú dĺžku konania.

18. Vzhľadom na ukončenie druhého konania a vôbec jeho neúčelnosť pri ochrane práva na zákonného sudcu sťažovateľa nie je medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom na zákonného sudcu relevantná súvislosť, a o to viac ani s ďalšími namietanými právami, ktoré sťažovateľ odvíjal od porušenia základného práva na zákonného sudcu, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2018